

กฎหมายอุตสาหกรรม ด้านการผลิต และบริการ

นอกจากการคุ้มครองสิทธิของแรงงานตามกฎหมายแรงงานแล้ว ยังมีกฎหมายสำหรับควบคุมกิจกรรมอุตสาหกรรมการผลิตและบริการ เพื่อกำกับการดำเนินการให้เป็นไปด้วยความเรียบร้อยและมีมาตรฐาน ได้แก่ การสร้างความปลอดภัยให้แก่แรงงานในภาคอุตสาหกรรมการผลิต การควบคุมการประกอบกิจการไม่ให้เกิดผลเสียต่อสิ่งแวดล้อม การควบคุมกิจการในอุตสาหกรรมบริการเพื่อสร้างมาตรฐานการดำเนินการที่ดี

ลักษณะของกิจกรรมอุตสาหกรรม

มีการให้นิยามความหมายของคำว่าอุตสาหกรรมไว้ในหลายลักษณะด้วยกัน เช่น พจนานุกรมฉบับราชบัณฑิตยสถาน ให้ความหมายของอุตสาหกรรมว่าหมายถึง “กิจกรรมที่ใช้ทุนและแรงงานเพื่อผลิตสิ่งของหรือจัดให้มีบริการ มักเป็นการประกอบธุรกิจขนาดใหญ่ที่ต้องใช้แรงงานและเงินทุนมาก ... หรือเป็นการผลิตสิ่งของจำนวนมากเพื่อการค้าโดยทั่วไป ก็เรียกว่าอุตสาหกรรมได้ เช่น อุตสาหกรรมในครัวเรือน” ส่วนนิยามความหมายของคำว่าอุตสาหกรรมที่ปรากฏในทางกฎหมาย เช่น พระราชบัญญัติส่งเสริมอุตสาหกรรม พ.ศ. 2497 ให้ความหมายของกิจการอุตสาหกรรมไว้ว่า “การทำผลิตภัณฑ์ทุกชนิด ไม่ว่าจะใช้เครื่องจักรหรือแรงคนและให้หมายความรวมถึงอุตสาหกรรมเกษตร อุตสาหกรรมขนส่ง อุตสาหกรรมท่องเที่ยว ...” หรือในพระราชบัญญัติส่งเสริมการลงทุนเพื่อกิจการอุตสาหกรรม พ.ศ. 2505 ให้ความหมายของคำว่า กิจการอุตสาหกรรม หมายถึง การอุตสาหกรรม เพาะปลูก การเลี้ยงสัตว์ การประมง การขนส่ง และการจัดให้ความสะดวกหรือการส่งเสริมการท่องเที่ยว ทั้งนี้ตามที่ปรากฏในกฎกระทรวง

ลักษณะของกิจกรรมอุตสาหกรรม

ส่วนประกาศกระทรวงมหาดไทยเรื่องการคุ้มครองแรงงาน พ.ศ. 2515 ก็มีการกำหนดลักษณะของ “งานอุตสาหกรรม” เอาไว้ แต่เป็นการบรรยายละเอียดว่างานอุตสาหกรรมได้แก่งานดังต่อไปนี้

1. การทำเหมืองแร่ เหมืองหิน หรือกิจการอื่นใดที่เกี่ยวกับการขุดค้นแร่ธาตุหรือทรัพยากรธรณีอย่างอื่น
2. การทำ ผลิต ประกอบ บรรจุ ซ่อม ซ่อมบำรุง ปรับปรุง แปรสภาพหรือทำลาย ซึ่งวัตถุหรือทรัพย์สินและรวมถึงการต่อเรือ การให้กำเนิด แปลงและจ่ายไฟฟ้าหรือพลังงานอย่างอื่น
3. การก่อสร้าง ต่อเติม ติดตั้ง ซ่อม ซ่อมบำรุงดัดแปลงหรือรื้อถอนอาคาร สนามบิน ทางรถไฟ ทางรถราง ท่าเรือ อยู่เรือ สะพานเทียบเรือ ทางน้ำ ถนน อุโมงค์ สะพาน ท่อระบาย ท่อน้ำ โทรเลข โทรศัพท์ ไฟฟ้า ก๊าซ หรือประปา หรืองานก่อสร้างอื่นๆ รวมทั้งการเตรียมหรือวางรากฐานของงานก่อสร้างหรือโครงสร้างนั้นๆ
4. กิจการอื่นๆ ตามที่กฎหมายกำหนด เช่น การขนส่งผู้โดยสารหรือสินค้าทางถนน รถไฟ ทางน้ำในประเทศ หรือทะเล รวมทั้งการขนถ่ายสินค้าที่อยู่เรือ สะพานเทียบเรือ ท่าเรือ หรือโรงพักสินค้า

ฉะนั้น คำว่า “กิจกรรมอุตสาหกรรม” เป็นกิจกรรมที่ครอบคลุมกิจกรรมทางเศรษฐกิจที่กว้างขวางมากและหมายความกว้างไปกว่าคำว่า “โรงงานอุตสาหกรรม” ที่คุ้นเคยกัน โดยคำว่า “อุตสาหกรรม” หมายถึงรวมทั้งกิจกรรมทางเศรษฐกิจใดๆ ที่นำปัจจัยการผลิตมาผลิตเป็น “สินค้า” หรือ “บริการ” ที่ต้องอาศัยเงินทุนและแรงงานเป็นจำนวนมาก

ลักษณะของกิจกรรมอุตสาหกรรม

กิจกรรมอุตสาหกรรมมีอยู่หลากหลาย ที่พบในประเทศไทย ได้แก่

- อุตสาหกรรมเครื่องใช้ไฟฟ้าและอิเล็กทรอนิกส์
- อุตสาหกรรมปิโตรเคมี
- อุตสาหกรรมยานยนต์
- อุตสาหกรรมผลิตภัณฑ์เครื่องหนัง
- อุตสาหกรรมท่องเที่ยว
- อุตสาหกรรมเยื่อกระดาษ กระดาษและสิ่งพิมพ์
- อุตสาหกรรมยา
- อุตสาหกรรมก่อสร้าง
- อุตสาหกรรมเคมีภัณฑ์
- อุตสาหกรรมเหล็กและเหล็กกล้า
- อุตสาหกรรมผลิตภัณฑ์พลาสติก
- อุตสาหกรรมอาหาร
- อุตสาหกรรมไม้และเครื่องเรือน
- อุตสาหกรรมผลิตภัณฑ์ยาง
- อุตสาหกรรมสิ่งทอ
- อุตสาหกรรมขนสัตว์

ฯลฯ

ลักษณะของกิจกรรมอุตสาหกรรม

ซึ่งเมื่อพิจารณากิจกรรมอุตสาหกรรมที่มีอยู่จะพบว่ากิจกรรมอุตสาหกรรมสามารถจำแนกได้เป็น 2 ประเภทคือ

อุตสาหกรรมการผลิต ได้แก่ อุตสาหกรรมที่มุ่งการนำปัจจัยการผลิตมาผ่านกระบวนการผลิตเพื่อทำให้เกิด **“สินค้า”** เช่น อุตสาหกรรมเครื่องใช้ไฟฟ้าและอิเล็กทรอนิกส์ อุตสาหกรรมปิโตรเคมี อุตสาหกรรมยา อุตสาหกรรมสิ่งทอ เป็นต้น

อุตสาหกรรมบริการ ได้แก่ อุตสาหกรรมที่นำปัจจัยการผลิตมาผ่านกระบวนการผลิตเพื่อให้อยู่ในรูปของ **“บริการ”** เพื่อให้เกิดความสะดวกสบายแก่ผู้ใช้บริการ เช่น อุตสาหกรรมท่องเที่ยว อุตสาหกรรมขนส่ง อุตสาหกรรมก่อสร้าง เป็นต้น

กฎหมายที่เกี่ยวกับการควบคุมอุตสาหกรรม ด้านการผลิตและบริการ

กิจกรรมอุตสาหกรรมมีส่วนสำคัญอย่างยิ่งต่อการพัฒนาประเทศ หากไม่มีการกำกับดูแลการดำเนินกิจกรรมที่ดีพอ อาจส่งผลกระทบต่อด้านลบต่อการพัฒนาประเทศ ได้แก่ ผลกระทบต่อสวัสดิภาพของแรงงาน และปัญหามลภาวะ กฎหมายจึงเข้ามาควบคุมกิจกรรมอุตสาหกรรมด้านการผลิตและบริการเพื่อป้องกันผลกระทบทางลบด้านต่าง ๆ เช่น ด้านสวัสดิภาพแรงงานนั้น นอกจากกฎหมายที่เกี่ยวกับการคุ้มครองสวัสดิภาพของแรงงานตามที่ได้กล่าวมาในหน่วยก่อนหน้านี้อย่างแล้ว กฎหมายยังกำหนดให้กิจกรรมอุตสาหกรรมจำเป็นต้องสร้างสภาพแวดล้อมในการทำงานที่ปลอดภัยต่อแรงงาน ส่วนการควบคุมปัญหามลภาวะนั้น กฎหมายจะเข้ามาสร้างมาตรการควบคุมการดำเนินกิจกรรมอุตสาหกรรมเพื่อลดการปล่อยมลภาวะในพื้นที่นั้นๆ รัฐจึงบัญญัติกฎหมายเกี่ยวกับมาตรการควบคุมอุตสาหกรรมด้านการผลิตและบริการไว้เป็นภาพรวม

กฎหมายเกี่ยวกับความปลอดภัย อาชีวอนามัย และสภาพแวดล้อมในการทำงาน

พระราชบัญญัติความปลอดภัย อาชีวอนามัย และสภาพแวดล้อมในการทำงาน
พ.ศ. 2554

ความปลอดภัย อาชีวอนามัย และสภาพแวดล้อมในการทำงาน มีบัญญัติและอธิบายไว้แล้วใน **พระราชบัญญัติคุ้มครองแรงงาน พ.ศ. 2541** มาตรา 100 ถึงมาตรา 107 หลักส่วนใหญ่เป็นการคุ้มครองแรงงานทั่วไป ได้ถูกยกเลิกไปแล้วตามพระราชบัญญัติคุ้มครองแรงงาน (ฉบับที่ 4) พ.ศ. 2553 และเพื่อประโยชน์ในการวางมาตรการควบคุม กำกับดูแล และบริหารจัดการด้านความปลอดภัย อาชีวอนามัย และสภาพแวดล้อมในการทำงานเพื่อป้องกันและรักษาทรัพยากรบุคคลอันเป็นกำลังสำคัญของชาติ จึงได้มีการตราพระราชบัญญัติคุ้มครองความปลอดภัยฉบับใหม่ขึ้น คือ **“พระราชบัญญัติความปลอดภัย อาชีวอนามัย และสภาพแวดล้อมในการทำงาน พ.ศ. 2554”** ใช้บังคับในปัจจุบันขึ้นแทน

ความปลอดภัย อาชีวอนามัย และสภาพแวดล้อมในการทำงาน หมายความว่า “การกระทำหรือสภาพการทำงานซึ่งปลอดจากเหตุอันจะทำให้เกิดการประสพอันตรายต่อชีวิต ต่อร่างกาย จิตใจ หรือสุขภาพอนามัยอันเนื่องมาจากการทำงาน หรือเกี่ยวกับการทำงาน

กฎหมายเกี่ยวกับความปลอดภัย อาชีวอนามัย และสภาพแวดล้อมในการทำงาน

จากความหมาย และคำจำกัดความคำว่า ความปลอดภัย อาชีวอนามัย และสภาพแวดล้อมในการทำงาน จึงหมายถึง **นายจ้างทำการป้องกันมิให้ผู้ใช้แรงงาน ซึ่งหมายถึงลูกจ้าง** ที่เกี่ยวข้องในการประกอบอาชีพที่รับจ้าง และทำงานให้นายจ้าง สามารถทำงานอย่างมั่นคงปลอดภัย ได้รับการป้องกันและส่งเสริมคุ้มครองด้านชีวิต ร่างกาย จิตใจ สุขภาพอนามัย และอารมณ์ในการทำงาน ดังคำขวัญขององค์การอนามัยโลกที่กล่าวไว้ว่า **อาชีวอนามัยเพื่อทุกคน (Health for all)**

วิธีการที่จะให้ลูกจ้างหรือผู้ใช้แรงงานได้รับความปลอดภัยในอาชีวอนามัย ซึ่งหมายถึง ปลอดภัยจากอันตรายที่เกี่ยวข้องกับการประกอบอาชีพ และปลอดภัยจากอันตรายที่เกิดจากสภาพแวดล้อม ปลอดภัยจากอันตรายที่เกิดจากเครื่องมือ เครื่องจักร อุปกรณ์ในการทำงาน สารเคมีอันตรายต่างๆ ที่ใช้ในการผลิต การก่อสร้าง และบริการ นายจ้างควรความรับผิดชอบและ**ยึดหลักการทำงานเพื่อให้เกิดความปลอดภัย**ในอาชีวอนามัยและสภาพแวดล้อมในการทำงานของลูกจ้าง ดังนี้

กฎหมายเกี่ยวกับความปลอดภัย อาชีวอนามัย และสภาพแวดล้อมในการทำงาน

- 1 การจัดการ** เนื่องจากความแตกต่างและความสามารถของลูกจ้างแต่ละคน รวมทั้งด้านร่างกายและจิตใจ อาจแตกต่างกัน เหมือน หรือใกล้เคียง การดูแลจัดการและควบคุม ย่อมมีความจำเป็นอย่างยิ่ง ตามหลักที่ว่าใช้คนให้เหมาะสมกับงานและความรู้ความสามารถ
- 2 การคุ้มครอง** ด้วยการปกป้องคุ้มครองป้องกันลูกจ้างที่ทำงานเสี่ยงอันตราย อันอาจเป็นเหตุให้เกิดการบาดเจ็บ เป็นอันตรายแก่กายหรือเสียชีวิตจากการทำงานได้
- 3 การป้องกัน** ด้วยการดูแลป้องกันมิให้ลูกจ้างทำงานในสภาพแวดล้อมที่อาจก่อให้เกิดเป็นอันตรายต่อร่างกาย ต่อสุขภาพ ได้แก่ การได้รับกลิ่น ฝุ่นละออง และเสียงขณะทำงานเกินเกณฑ์มาตรฐาน อันจะนำมาซึ่งการเจ็บป่วย และเสียชีวิตได้
- 4 การส่งเสริม** คือ การทะนุบำรุงสุขภาพอนามัย รักษาไว้ซึ่งความแข็งแรง ความสมบูรณ์ในร่างกายของลูกจ้าง และผู้ประกอบอาชีพในสถานประกอบการทุกคน เช่น ให้มีการตรวจร่างกายเพื่อสุขภาพเป็นประจำทุก 6 เดือน หรือหนึ่งปี มีสถานที่ออกกำลังกายหลังเลิกงาน อันจะทำให้ลูกจ้าง คือผู้ใช้แรงงานอยู่ในสังคมได้อย่างเป็นปกติ และมีความสุข

กฎหมายเกี่ยวกับความปลอดภัย อาชีวอนามัย และสภาพแวดล้อมในการทำงาน

มาตรฐานในการบริหารจัดการเกี่ยวกับการป้องกันและระงับอัคคีภัย

กฎหมายให้นายจ้างบริหารจัดการ และดำเนินการด้านความปลอดภัย อาชีวอนามัยและสภาพแวดล้อมในการทำงานให้เป็นไปตามมาตรฐานที่กำหนดในกฎกระทรวง

การบริหารจัดการ และการดำเนินการของนายจ้าง ตามมาตรฐานที่กำหนดไว้ในกฎกระทรวง ได้แก่ **กฎกระทรวงว่าด้วย “กำหนดมาตรฐานในการบริหารจัดการ และดำเนินการด้านความปลอดภัย อาชีวอนามัย และสภาพแวดล้อมในการทำงานเกี่ยวกับการป้องกันและระงับอัคคีภัย พ.ศ. 2555 ลงวันที่ 7 ธันวาคม 2555”** ประกาศในราชกิจจานุเบกษาวันที่ 9 มกราคม 2556 สรุปสาระสำคัญที่นายจ้างจะต้องบริหารจัดการและดำเนินการในเรื่องเกี่ยวกับ **การป้องกันและระงับอัคคีภัย** ตามกฎกระทรวงซึ่งเป็นกฎหมายบังคับไว้ โดยสรุปดังนี้

1. ในสถานประกอบกิจการทุกแห่ง ให้นายจ้างจัดทำป้ายข้อปฏิบัติเกี่ยวกับการดับเพลิงและการอพยพหนีไฟ และปิดประกาศให้เห็นได้อย่างชัดเจน

2. สถานประกอบกิจการมีลูกจ้าง **ตั้งแต่สิบคนขึ้นไป** นอกจากปฏิบัติตามข้อ 1 แล้วให้นายจ้างจัดให้มี **แผนป้องกันและระงับอัคคีภัยไว้ด้วย** และพร้อมที่จะให้ **พนักงานตรวจความปลอดภัย** ทำการตรวจสอบได้

กฎหมายเกี่ยวกับความปลอดภัย อาชีวอนามัย และสภาพแวดล้อมในการทำงาน

3. กรณีนายจ้างสั่งให้ลูกจ้างทำงานที่มีลักษณะเสียงหรืออาจเสี่ยงต่อการเกิดอัคคีภัย ให้นายจ้างแจ้งข้อปฏิบัติเกี่ยวกับความปลอดภัยในการทำงานให้ลูกจ้างทราบก่อนการปฏิบัติงาน
4. ให้นายจ้างจัดให้มีเส้นทางหนีไฟทุกชั้นของอาคารอย่างน้อยชั้นละสองเส้นทาง สามารถอพยพลูกจ้างที่ทำงานสู่จุดที่ปลอดภัยได้โดยปลอดภัย ภายในเวลาไม่เกินห้านาที
5. ประตูลำดับเส้นทางหนีไฟให้ติดอุปกรณ์แบบบังคับเปิด-ปิดได้เอง ห้ามใช้ประตูบานเลื่อน ประตูม้วนหรือประตูหมุน ห้ามปิดตายแบบใส่กลอน ใส่กุญแจ ผูกหรือล่ามโซ่ หรือทำให้เปิดออกไม่ได้ขณะที่ลูกจ้างทำงาน
6. สถานประกอบกิจการมีอาคารตั้งแต่สองชั้นขึ้นไป หรือมีพื้นที่ประกอบกิจการตั้งแต่สามร้อยตารางเมตรขึ้นไป ให้นายจ้างจัดให้มีระบบสัญญาณแจ้งเหตุเพลิงไหม้ในสถานประกอบกิจการทุกชั้น
7. นายจ้างต้องจัดให้มีแสงสว่างอย่างเพียงพอ สำหรับเส้นทางหนีไฟในการอพยพลูกจ้างออกจากอาคารหนีไฟ และมีแหล่งจ่ายไฟฟ้าสำรอง ที่สามารถจ่ายไฟฟ้าเพื่อการหนีไฟ และใช้กับอุปกรณ์ดับเพลิงขั้นต้น หรืออุปกรณ์อื่นที่เกี่ยวข้องเมื่อไฟฟ้ามดับ
8. ให้นายจ้างจัดให้มีป้ายบอกทางหนีไฟ ขนาดตัวหนังสือต้องสูงไม่น้อยกว่าสิบห้าเซนติเมตร และเห็นได้อย่างชัดเจน มีแสงสว่างมองเห็นได้ชัดเจนตลอดเวลา
9. ให้นายจ้างจัดให้มีระบบน้ำดับเพลิง และอุปกรณ์ประกอบเพื่อใช้ในการดับเพลิงขั้นต้นได้อย่างเพียงพอ

กฎหมายเกี่ยวกับความปลอดภัย อาชีวอนามัย และสภาพแวดล้อมในการทำงาน

10. ให้นายจ้างจัดป้องกันอัคคีภัยอันอาจเกิดจากแหล่งกระจายตัวความร้อน เช่น กระแสไฟฟ้าลัดวงจร เครื่องยนต์หรือปล่องไฟที่เกิดลุกไฟกระเด็นถูกวัตถุติดไฟได้ การแผ่รังสีความร้อน การเสียดสีทำให้เกิดความร้อน การเชื่อมโลหะ เป็นต้น
11. กรณีนายจ้างมีที่เก็บหรือขนถ่ายวัตถุไวไฟ หรือวัตถุระเบิด จะต้องดำเนินการอย่างปลอดภัยเพื่อป้องกันอัคคีภัย
12. ให้นายจ้างจัดให้มีการทำความสะอาดให้มีการสะสมของเสียที่ติดไฟง่าย อย่างน้อยวันละหนึ่งครั้ง วัตถุติดไฟง่ายต้องใส่ในภาชนะที่เป็นโลหะ กำจัดของเสียติดไฟง่ายด้วยการเผาในเตาเผาที่ออกแบบไว้โดยเฉพาะ
13. ให้นายจ้างจัดให้มีระบบป้องกันอันตรายจากฟ้าผ่า สำหรับอาคารที่มีวัตถุไวไฟ วัตถุระเบิด สิ่งก่อสร้างที่มีความสูงประเภทปล่องควัน เสาธง ถังเก็บน้ำหรือสารเคมี การติดตั้งระบบป้องกันอันตรายจากฟ้าผ่า ให้ปฏิบัติตามมาตรฐานของสมาคมวิศวกรรมสถานแห่งประเทศไทยในพระบรมราชูปถัมภ์
14. ให้นายจ้างจัดลูกจ้างไม่น้อยกว่าร้อยละสิบของสถานประกอบการรับการฝึกอบรม การดับเพลิงขั้นต้น โดยให้ผู้ที่ได้รับใบอนุญาตจากกรมสวัสดิการและคุ้มครองแรงงานเป็นผู้ดำเนินการฝึกอบรม
15. ให้นายจ้างจัดให้ลูกจ้างทุกคนฝึกซ้อมดับเพลิงและฝึกซ้อมอพยพหนีไฟพร้อมกันอย่างน้อยปี ละหนึ่งครั้ง ในกรณีที่นายจ้างไม่สามารถดำเนินการฝึกซ้อมดับเพลิงและฝึกซ้อมอพยพหนีไฟได้เอง จะต้องให้ผู้ที่ได้รับใบอนุญาตจากกรมสวัสดิการและคุ้มครองแรงงานเป็นผู้ดำเนินการฝึกซ้อมให้

กฎหมายเกี่ยวกับความปลอดภัย อาชีวอนามัย และสภาพแวดล้อมในการทำงาน

หน้าที่ของนายจ้าง เพื่อให้เกิดความปลอดภัย

โดยทั่วไป หน้าที่ของนายจ้างต้องบริหารจัดการสถานประกอบกิจการให้เกิดความปลอดภัย ต่อลูกจ้าง และสถานที่ทำงาน ตามที่พระราชบัญญัติความปลอดภัย อาชีวอนามัย และสภาพแวดล้อมในการทำงานกำหนดไว้ดังนี้

① จัดดูแลสถานประกอบกิจการและสภาพแวดล้อมในที่ทำงาน ด้วยการให้ลูกจ้างมีสภาพการทำงานและมีสภาพแวดล้อมในการทำงานที่ปลอดภัย และถูกสุขลักษณะ รวมทั้งส่งเสริมสนับสนุนการปฏิบัติงานของลูกจ้าง มิให้ลูกจ้างได้รับอันตรายต่อชีวิต จิตใจ และสุขอนามัย

② ให้ลูกจ้างรู้สภาพของงานที่จะทำล่วงหน้า กรณีนายจ้างให้ลูกจ้างทำงานในสภาพการทำงานหรือสภาพแวดล้อมการทำงานที่อาจทำให้ลูกจ้างได้รับอันตรายต่อชีวิต ต่อร่างกาย ต่อจิตใจ หรือสุขภาพอนามัย ให้นายจ้างแจ้งให้ลูกจ้างทราบถึงอันตรายที่อาจเกิดขึ้นขณะการทำงาน และแจกคู่มือปฏิบัติงานให้ลูกจ้างทุกคน ก่อนที่ลูกจ้างจะเข้าทำงาน เปลี่ยนงาน หรือเปลี่ยนสถานที่ทำงาน

กฎหมายเกี่ยวกับความปลอดภัย อาชีวอนามัย และสภาพแวดล้อมในการทำงาน

3 ให้ความรู้แก่ผู้บริหาร หัวหน้างาน และลูกจ้าง ให้นายจ้างจัดให้ผู้บริหาร หัวหน้างาน และลูกจ้างทุกคน ได้รับการฝึกอบรมความปลอดภัย อาชีวอนามัย และสภาพแวดล้อมในการทำงาน เพื่อให้บริหารจัดการ และดำเนินการด้านความปลอดภัย อาชีวอนามัย และสภาพแวดล้อมในการทำงานได้อย่างปลอดภัย

ในกรณีนายจ้างรับลูกจ้างเข้าทำงาน เปลี่ยนงาน เปลี่ยนสถานที่ทำงาน หรือเปลี่ยนแปลงเครื่องจักร หรืออุปกรณ์ ซึ่งอาจทำให้ลูกจ้างได้รับอันตรายต่อชีวิต ร่างกาย จิตใจ หรือสุขภาพอนามัยให้นายจ้างจัดให้มีการ ฝึกอบรมลูกจ้างทุกคนก่อนเริ่มทำงาน

อนึ่ง คำว่า ผู้บริหารในสถานประกอบกิจการ หมายถึง ลูกจ้างตั้งแต่ระดับผู้จัดการในหน่วยงานขึ้นไป

ให้ความรู้แก่ผู้บริหาร หัวหน้างาน และลูกจ้าง

กฎหมายเกี่ยวกับความปลอดภัย อาชีวอนามัย และสภาพแวดล้อมในการทำงาน

4 ติดตั้งเครื่องหมายเกี่ยวกับความปลอดภัย ให้นายจ้างติดประกาศสัญลักษณ์เตือนอันตราย และเครื่องหมายเกี่ยวกับความปลอดภัย อาชีวอนามัย และสภาพแวดล้อมในการทำงาน และข้อปฏิบัติในการป้องกันระงับอัคคีภัย รวมทั้งข้อความแสดงสิทธิหน้าที่ของนายจ้าง และลูกจ้างตามที่อธิบดีกรมสวัสดิการและคุ้มครองแรงงาน ประกาศกำหนดในที่ซึ่งเห็นได้ง่าย ณ สถานที่ประกอบกิจการ

5 ให้ลูกจ้างสวมใส่อุปกรณ์คุ้มครองความปลอดภัย ให้นายจ้างจัดและดูแลลูกจ้างให้สวมใส่อุปกรณ์คุ้มครองความปลอดภัยส่วนบุคคลที่ได้มาตรฐานตามที่อธิบดีประกาศกำหนด ถ้าลูกจ้างไม่ยอมสวมใส่อุปกรณ์ดังกล่าว ให้นายจ้างสั่งให้ลูกจ้างหยุดการทำงานนั้นจนกว่าลูกจ้างจะสวมใส่อุปกรณ์ดังกล่าวที่จัดให้

6 นายจ้างที่เป็นผู้รับเหมา กรณีนายจ้างเป็นผู้รับเหมาหรือรับเหมาช่วง มีหน้าที่ต้องจัดสถานที่ทำงานที่ปลอดภัยให้มีสภาพแวดล้อมในการทำงานที่ถูกต้องเหมาะสมเพื่อให้เกิดความปลอดภัยแก่ลูกจ้างทุกคน เช่นเดียวกับสถานประกอบกิจการ

กฎหมายเกี่ยวกับความปลอดภัย อาชีวอนามัย และสภาพแวดล้อมในการทำงาน

การควบคุมกำกับดูแลของนายจ้าง

1 เพื่อประโยชน์ในการควบคุม กำกับ ดูแล การดำเนินการด้านความปลอดภัย อาชีวอนามัย และสภาพแวดล้อมในการทำงาน ให้นายจ้างดำเนินการดังต่อไปนี้

1.1 จัดให้มีการประเมินอันตราย

1.2 ศึกษาผลกระทบของสภาพแวดล้อมในการทำงานที่มีผลต่อลูกจ้าง

1.3 จัดทำแผนการดำเนินงานด้านความปลอดภัย อาชีวอนามัย และสภาพแวดล้อมในการทำงาน และจัดทำแผนการควบคุมดูแลลูกจ้างและสถานประกอบการ

1.4 ส่งผลการประเมินอันตราย การศึกษาผลกระทบ แผนการดำเนินงาน และแผนการควบคุมข้อมูล 3 ข้อข้างต้น ให้อธิบดีกรมสวัสดิการและคุ้มครองแรงงาน หรือผู้ซึ่งอธิบดีมอบหมาย

ในการดำเนินการควบคุม กำกับดูแลของนายจ้างจะได้รับคำแนะนำ และได้รับการรับรองผลการประเมินจาก **ผู้ชำนาญการด้านความปลอดภัย อาชีวอนามัย และสภาพแวดล้อมในการทำงาน**

ผู้ชำนาญการด้านความปลอดภัย อาชีวอนามัย และสภาพแวดล้อมในการทำงาน คือบุคคลที่ได้รับใบอนุญาตให้เป็นผู้ชำนาญการจากอธิบดีกรมสวัสดิการและคุ้มครองแรงงานตามพระราชบัญญัตินี้

กฎหมายเกี่ยวกับความปลอดภัย อาชีวอนามัย และสภาพแวดล้อมในการทำงาน

2 กรณีสถานประกอบกิจการใดเกิดอุบัติเหตุร้ายแรง หรือลูกจ้างประสบอันตรายจากการทำงาน ให้นายจ้างดำเนินการดังนี้

2.1 กรณี**ลูกจ้างเสียชีวิต**จากการทำงาน ให้นายจ้างแจ้งต่อ**พนักงานตรวจความปลอดภัย**ทันทีที่ทราบด้วยการโทรศัพท์ โทรสาร หรือวิธีอื่นใดที่มีรายละเอียดพอสมควรแล้วให้แจ้งรายละเอียดและสาเหตุเป็นหนังสือภายในเจ็ดวันนับแต่วันที่ลูกจ้างเสียชีวิต

2.2 กรณีสถานประกอบกิจการได้รับความเสียหายหรือต้องหยุดการผลิต หรือมีบุคคลในสถานประกอบกิจการประสบอันตรายหรือได้รับความเสียหายอันเนื่องมาจากเพลิงไหม้ การระเบิด สารเคมีรั่วไหล หรืออุบัติเหตุร้ายแรง ให้นายจ้างแจ้งต่อ**พนักงานตรวจความปลอดภัย**ในทันทีที่ทราบทางโทรศัพท์ โทรสาร หรือวิธีอื่นใดและให้แจ้งเป็นหนังสือระบุสาเหตุอันตรายที่เกิดขึ้น ความเสียหาย ภายในเจ็ดวัน

2.3 กรณีลูกจ้างประสบอันตรายหรือเจ็บป่วยตามกฎหมายว่าด้วยเงินทดแทน เมื่อนายจ้างแจ้งการประสบอันตรายหรือเจ็บป่วยต่อสำนักงานประกันสังคมตามกฎหมายเงินทดแทนแล้วให้นายจ้างส่งสำเนาหนังสือที่แจ้งนั้นต่อ**พนักงานตรวจความปลอดภัย**ภายในเจ็ดวันด้วย

การแจ้งเป็นหนังสือให้ทำตามแบบที่อธิบดีประกาศกำหนด และเมื่อ**พนักงานตรวจความปลอดภัย**ได้รับหนังสือแล้ว ให้ดำเนินการตรวจสอบและหามาตรการป้องกันอันตรายโดยเร็ว

กฎหมายเกี่ยวกับความปลอดภัย อาชีวอนามัย และสภาพแวดล้อมในการทำงาน

พนักงานตรวจสอบความปลอดภัย

การควบคุม กำกับ ดูแล นอกจากจะเป็นหน้าที่ของนายจ้างแล้ว รัฐมนตรีว่าการกระทรวงแรงงาน ยังแต่งตั้งตัวแทนให้ปฏิบัติหน้าที่กำกับดูแลสถานประกอบกิจการและการปฏิบัติงานของนายจ้าง ลูกจ้างในสถานประกอบกิจการด้านความปลอดภัย อาชีวอนามัย และสภาพแวดล้อมในการทำงาน มีชื่อเรียกว่า **“พนักงานตรวจสอบความปลอดภัย”** และให้มีอำนาจหน้าที่ ดังนี้

1. เข้าไปในสถานประกอบกิจการ หรือสำนักงานของนายจ้างในเวลาทำการหรือเมื่อเกิดอุบัติเหตุ
2. ตรวจสอบ บันทึกภาพและเสียงเกี่ยวกับสภาพแวดล้อมในการทำงานที่เกี่ยวกับความปลอดภัย อาชีวอนามัย และสภาพแวดล้อมในการทำงาน
3. ใช้เครื่องมือในการตรวจวัดหรือตรวจสอบเครื่องจักร หรืออุปกรณ์ในสถานประกอบกิจการ
4. เก็บตัวอย่างของวัสดุหรือผลิตภัณฑ์ใดๆ ภายในขอบเขตอำนาจ และเรียกบุคคลที่เกี่ยวข้องมาชี้แจง รวมทั้งตรวจสอบหรือให้ส่งเอกสารหลักฐานที่เกี่ยวข้อง และเสนอแนะมาตรการป้องกันอันตรายต่ออธิปไตยโดยเร็ว

กฎหมายเกี่ยวกับความปลอดภัย อาชีวอนามัย และสภาพแวดล้อมในการทำงาน

ในกรณีพนักงานตรวจความปลอดภัย พบว่านายจ้าง ลูกจ้างหรือผู้ที่เกี่ยวข้อง ผู้ใดฝ่าฝืนหรือไม่ปฏิบัติตามพระราชบัญญัตินี้ หรือกฎกระทรวงที่ออกตามพระราชบัญญัตินี้ หรือพบว่าสภาพแวดล้อมในการทำงาน อาคาร สถานที่ เครื่องจักร อุปกรณ์ที่ลูกจ้างใช้จะก่อให้เกิดความไม่ปลอดภัยแก่ลูกจ้าง ให้พนักงานตรวจความปลอดภัยมีอำนาจสั่งให้ผู้นั้นหยุดการกระทำที่ฝ่าฝืน แก้ไข ปรับปรุง หรือปฏิบัติให้ถูกต้องหรือเหมาะสมภายในเวลาสามสิบวัน ถ้ามีเหตุจำเป็นไม่อาจดำเนินการให้แล้วเสร็จ อาจขยายระยะเวลาออกไปได้ไม่เกินสองครั้ง ครั้งละสามสิบวันนับแต่วันที่ครบกำหนดเวลาดังกล่าวได้

ในกรณีนายจ้างไม่ปฏิบัติตามคำสั่งของพนักงานตรวจความปลอดภัยดังที่กล่าวมาแล้ว ถ้ามีเหตุก่อให้เกิดอันตรายอย่างร้ายแรงที่กรมสวัสดิการและคุ้มครองแรงงานสมควรเข้าไปดำเนินการแทน ให้อธิบดีกรมสวัสดิการและคุ้มครองแรงงานหรือผู้ซึ่งอธิบดีมอบหมาย มีอำนาจสั่งให้ **พนักงานตรวจความปลอดภัย** หรือมอบหมายให้บุคคลใดหรือบุคคลภายนอกเข้าจัดการแก้ไขให้เป็นไปตามคำสั่งนั้นได้ ในกรณีเช่นนี้ นายจ้างต้องเป็นผู้เสียค่าใช้จ่าย สำหรับการเข้าจัดการแก้ไขตามจำนวนที่จ่ายจริง

กฎหมายเกี่ยวกับความปลอดภัย อาชีวอนามัย และสภาพแวดล้อมในการทำงาน

การยืม आयัด และขายทอดตลาดทรัพย์สินของนายจ้าง

เพื่อเป็นมาตรการบังคับนายจ้างให้รับผิดชอบค่าใช้จ่ายกรณีพนักงานตรวจความปลอดภัยหรือบุคคลอื่นเข้าไปดำเนินการด้านความปลอดภัยแทนนายจ้าง หากปรากฏว่านายจ้างไม่ชำระค่าใช้จ่ายตามที่กฎหมายบังคับไว้ **อธิบดีกรมสวัสดิการและคุ้มครองแรงงาน** มีอำนาจออกคำสั่งเป็นหนังสือให้ยืม आयัด ทรัพย์สินของนายจ้างออกขายทอดตลาดใช้หนี้ที่จ่ายไปแล้วได้เท่าที่จำเป็นตามที่ได้ใช้จ่ายไปจริง

หลักเกณฑ์ วิธีการ และเงื่อนไขในการ **ยืม आयัด และขายทอดตลาดทรัพย์สินของนายจ้าง** ให้เป็นไปตามระเบียบที่รัฐมนตรีว่าการกระทรวงแรงงานกำหนด

กฎหมายเกี่ยวกับความปลอดภัย อาชีวอนามัย และสภาพแวดล้อมในการทำงาน

การคุ้มครองสิทธิของลูกจ้าง

1. กรณีที่พนักงานตรวจความปลอดภัยสั่งให้นายจ้างหยุดการผลิต เพื่อทำการแก้ไข ปรับปรุง ปฏิบัติให้ถูกต้องตามกฎหมายว่าด้วยความปลอดภัย อาชีวอนามัย และสภาพแวดล้อมในการทำงาน ระหว่างหยุดการทำงานหรือหยุดกระบวนการผลิตให้นายจ้างจ่ายเงินให้แก่ลูกจ้างที่เกี่ยวข้องกับการหยุดการทำงานหรือหยุดกระบวนการผลิตนั้น เท่ากับค่าจ้างหรือสิทธิประโยชน์อื่นใดที่ลูกจ้างต้องได้รับ เว้นแต่ลูกจ้างรายนั้นจงใจกระทำการอันเป็นเหตุให้มีการหยุดการทำงานหรือหยุดกระบวนการผลิต

2. ห้ามนายจ้างเลิกจ้างลูกจ้าง หรือโยกย้ายหน้าที่การทำงานของลูกจ้างเพราะเหตุที่ลูกจ้างดำเนินการฟ้องร้อง หรือเป็นพยาน หรือให้หลักฐาน หรือให้ข้อมูลเกี่ยวกับความปลอดภัย อาชีวอนามัย และสภาพแวดล้อมในการทำงาน ต่อพนักงานตรวจความปลอดภัย หรือคณะกรรมการตามพระราชบัญญัตินี้หรือต่อศาล

กฎหมายเกี่ยวกับความปลอดภัย อาชีวอนามัย และสภาพแวดล้อมในการทำงาน

กองทุนความปลอดภัย อาชีวอนามัย และสภาพแวดล้อมในการทำงาน

ในพระราชบัญญัตินี้ ให้มีการจัดตั้งกองทุนขึ้นกองทุนหนึ่ง อยู่ในกรมสวัสดิการและคุ้มครองแรงงาน เรียกว่า “กองทุนความปลอดภัย อาชีวอนามัย และสภาพแวดล้อมในการทำงาน” เพื่อเป็นทุนใช้จ่ายในการดำเนินการด้านความปลอดภัย อาชีวอนามัย และสภาพแวดล้อมในการทำงานตามพระราชบัญญัตินี้

เงินกองทุนให้ใช้จ่ายเพื่อการดังต่อไปนี้

1. เพื่อการรณรงค์ส่งเสริมความปลอดภัย อาชีวอนามัย และสภาพแวดล้อมในการทำงาน และการพัฒนา
2. ช่วยเหลือและอุดหนุนงานของรัฐ สมาคม มูลนิธิ องค์กรเอกชนหรือบุคคลที่เสนอโครงการหรือแผนงานในการดำเนินการส่งเสริม สนับสนุนการศึกษา วิจัย และการพัฒนาด้านความปลอดภัยอาชีวอนามัย และสภาพแวดล้อมในการทำงาน

กฎหมายเกี่ยวกับความปลอดภัย อาชีวอนามัย และสภาพแวดล้อมในการทำงาน

3. ค่าใช้จ่ายในการบริหารกองทุน และการปฏิบัติหน้าที่ของกรรมการและอนุกรรมการ ตามระเบียบที่รัฐมนตรีกำหนด
4. สนับสนุนการดำเนินงานของสถาบันส่งเสริมความปลอดภัย อาชีวอนามัย และสภาพแวดล้อมในการทำงาน ตามความเหมาะสมเป็นรายปี
5. ให้นายจ้างกู้ยืมเพื่อแก้ไขสภาพความไม่ปลอดภัยหรือเพื่อป้องกันอุบัติเหตุ
6. เป็นเงินทดรองจ่ายให้พนักงานตรวจความปลอดภัย แก้ไขปัญหาที่นายจ้างไม่ปฏิบัติตามคำสั่งโดยให้บุคคลอื่นเข้าดำเนินการแทนไปก่อน

กฎหมายเกี่ยวกับการควบคุม และกำกับดูแลโรงงานอุตสาหกรรม

กฎหมายเกี่ยวกับการควบคุมมาตรฐานอุตสาหกรรมด้านการผลิต

กิจกรรมอุตสาหกรรมด้านการผลิตจะมีปัญหาสำคัญให้กับสิ่งแวดล้อมประการหนึ่ง คือ ปัญหามลพิษให้เกิดแก่สิ่งแวดล้อมทั้งทางน้ำ ทางอากาศ ทางดินและน้ำใต้ดิน ทั้งนี้มีกฎหมายที่ควบคุมมลพิษจากกิจกรรมอุตสาหกรรมไว้ดังนี้

1. มลพิษทางน้ำ เช่น

- ประกาศกระทรวงอุตสาหกรรม เรื่อง กำหนดมาตรฐานควบคุมการระบายน้ำทิ้งจากโรงงานพ.ศ. 2560
- ประกาศกระทรวงอุตสาหกรรม เรื่อง กำหนดให้โรงงานที่ต้องมีระบบบำบัดน้ำเสียต้องติดตั้งเครื่องมือหรือเครื่องอุปกรณ์พิเศษและเครื่องมือหรือเครื่องอุปกรณ์เพิ่มเติม พ.ศ. 2547
- ประกาศกระทรวงอุตสาหกรรม เรื่อง มาตรการควบคุมปริมาณความสกปรกของน้ำทิ้งจากภาคอุตสาหกรรม เพื่อฟื้นฟูคุณภาพน้ำในแม่น้ำเจ้าพระยา พ.ศ. 2551

กฎหมายเกี่ยวกับการควบคุม และกำกับดูแลโรงงานอุตสาหกรรม

2. มลพิษทางดินและน้ำใต้ดิน เช่น

- กฎกระทรวงอุตสาหกรรมควบคุมการปนเปื้อนในดินและน้ำใต้ดินภายในบริเวณโรงงาน พ.ศ. 2559
- ประกาศกระทรวงอุตสาหกรรม เรื่อง กำหนดเกณฑ์การปนเปื้อนในดินและน้ำใต้ดิน การตรวจสอบคุณภาพดินและน้ำใต้ดิน การแจ้งข้อมูล รวมทั้งการจัดทำรายงานผล การตรวจสอบคุณภาพดินและน้ำใต้ดิน และรายงานเสนอมาตรการควบคุมและมาตรการลดการปนเปื้อนในดินและน้ำใต้ดิน พ.ศ. 2559

3. มลพิษทางอากาศ เช่น

- ประกาศกระทรวงอุตสาหกรรม เรื่อง กำหนดค่าปริมาณของสารเจือปนในอากาศที่ระบายออกจากโรงงาน พ.ศ. 2549
- ประกาศกระทรวงอุตสาหกรรม เรื่อง กำหนดค่าปริมาณเขม่าควันที่เจือปนในอากาศที่ระบายออกจากปล่องของหม้อน้ำของโรงงาน พ.ศ. 2549
- ประกาศคณะกรรมการสิ่งแวดล้อมแห่งชาติฉบับที่ 24 (พ.ศ.2547) เรื่อง กำหนดมาตรฐานควบคุมคุณภาพอากาศในบรรยากาศโดยทั่วไป
- ประกาศคณะกรรมการสิ่งแวดล้อมแห่งชาติฉบับที่ 36 (พ.ศ. 2553) เรื่อง กำหนดมาตรฐานฝุ่นละอองขนาดเล็กไม่เกิน 2.5 ไมครอน ในบรรยากาศโดยทั่วไป

กฎหมายเกี่ยวกับการควบคุม และกำกับดูแลโรงงานอุตสาหกรรม

กฎหมายเกี่ยวกับการควบคุมมาตรฐานเกี่ยวกับอุตสาหกรรมบริการ

อุตสาหกรรมบริการบางประเภทมีกฎหมายเข้ามาควบคุมดูแลกิจกรรมในบางลักษณะให้เกิดความเรียบร้อยและมีมาตรฐานในการดำเนินการ เช่น

1. พระราชบัญญัติธุรกิจนำเที่ยวและมัคคุเทศก์ พ.ศ. 2535 เป็นกฎหมายที่ออกมาเพื่อควบคุมมาตรฐานและคุณภาพการให้บริการของอุตสาหกรรมธุรกิจนำเที่ยวและมัคคุเทศก์ เพื่อสร้างภาพลักษณ์ที่ดีต่อการท่องเที่ยว และเพิ่มขีดความสามารถในการแข่งขัน มีเนื้อหาสำคัญ เช่น

- 1) กำหนดให้ผู้ประสงค์จะประกอบธุรกิจนำเที่ยวต้องยื่นคำขอรับใบอนุญาตประกอบธุรกิจนำเที่ยวจากนายทะเบียน โดยผู้ขอรับใบอนุญาตต้องวางหลักประกันเพื่อเป็นหลักประกันในการปฏิบัติตามกฎหมายนี้
- 2) ผู้ประกอบธุรกิจนำเที่ยวต้องแสดงใบอนุญาตประกอบธุรกิจนำเที่ยวไว้ในที่เห็นได้ง่าย ณ สถานที่ประกอบธุรกิจนำเที่ยวที่ระบุไว้ในใบอนุญาต
- 3) ผู้ประกอบธุรกิจนำเที่ยวอาจถูกพักใบอนุญาตประกอบธุรกิจนำเที่ยว หากไม่ปฏิบัติตามกฎหมายหรือระเบียบที่กำหนด

กฎหมายเกี่ยวกับการควบคุม และกำกับดูแลโรงงานอุตสาหกรรม

4) ผู้ที่ประสงค์เป็นมัคคุเทศก์ ต้องยื่นคำขอรับใบอนุญาตเป็นมัคคุเทศก์ก่อน โดยต้องเป็นผู้ที่มีอายุตั้งแต่ 18 ปี บริบูรณ์ มีสัญชาติไทย สำเร็จการศึกษาหรือผ่านการฝึกอบรมในสาขามัคคุเทศก์ และต้องผ่านการทดสอบความรู้ความสามารถในการเป็นมัคคุเทศก์

5) มัคคุเทศก์ต้องไม่ให้หรือยินยอมให้บุคคลอื่นซึ่งไม่มีใบอนุญาตเป็นมัคคุเทศก์ทำหน้าที่เป็นมัคคุเทศก์แทนตน

2. พระราชบัญญัติโรงแรม พ.ศ. 2547 เป็นกฎหมายที่มีวัตถุประสงค์เพื่อส่งเสริมและยกมาตรฐานการประกอบธุรกิจโรงแรม และกำหนดหลักเกณฑ์ในการประกอบธุรกิจให้เหมาะสมกับสภาพของการประกอบธุรกิจโรงแรมแต่ละประเภท มีเนื้อหาสำคัญ เช่น

1) ผู้ประกอบธุรกิจโรงแรม ต้องมีใบอนุญาตการประกอบธุรกิจโรงแรม ซึ่งใบอนุญาตฉบับหนึ่งใช้กับโรงแรมที่ระบุชื่อไว้ในใบอนุญาตเท่านั้น

2) ห้ามมิให้ผู้ประกอบธุรกิจโรงแรมเปลี่ยนแปลงประเภทของโรงแรม เพิ่มหรือลดจำนวนห้องพักในโรงแรม อันมีผลกระทบถึงโครงสร้างของโรงแรม หรือเปลี่ยนชื่อโรงแรมโดยไม่ได้รับอนุญาตจากนายทะเบียน

กฎหมายเกี่ยวกับการควบคุม และกำกับดูแลโรงงานอุตสาหกรรม

3) ผู้ประกอบธุรกิจโรงแรมต้องจัดให้มีผู้จัดการภายในโรงแรมมาทำหน้าที่จัดการโรงแรมซึ่งผู้ประกอบธุรกิจโรงแรมกับผู้จัดการภายในโรงแรมอาจเป็นบุคคลคนเดียวกันก็ได้ โดยผู้จัดการมีหน้าที่ความรับผิดชอบเกี่ยวกับการดำเนินงานของโรงแรม เช่น จัดให้มีป้ายชื่อโรงแรมติดไว้หน้าโรงแรมจัดให้มีเลขประจำห้องพักติดไว้หน้าห้องพักทุกห้อง ดูแลเกี่ยวกับความสะอาดและสุขลักษณะของโรงแรม บันทึกรายการต่าง ๆ เกี่ยวกับผู้พักและจำนวนผู้พักในแต่ละห้องลงในบัตรทะเบียนผู้พัก และเก็บรักษาไว้ตรวจสอบเป็นเวลา 1 ปี

4) หากการดำเนินการของโรงแรมใดไม่เป็นไปตามพระราชบัญญัตินี้ โรงแรมนั้นอาจถูกสั่งพักใบอนุญาตการประกอบธุรกิจโรงแรมได้ โดยโรงแรมที่ถูกสั่งพักใบอนุญาตจะไม่สามารถประกอบธุรกิจโรงแรมในระหว่างที่ถูกสั่งพักใบอนุญาตได้

กฎหมายเกี่ยวกับการควบคุม และกำกับดูแลโรงงานอุตสาหกรรม

3. พระราชบัญญัติการขนส่งทางบก พ.ศ. 2522 เป็นกฎหมายที่ใช้ในการควบคุมและจัดระเบียบการขนส่งทางถนนด้วยรถ เพื่อให้ระบบการขนส่งทางบกมีประสิทธิภาพ สะดวก รวดเร็ว ประหยัดและปลอดภัย มีสาระสำคัญดังนี้

- 1) ผู้ประกอบการขนส่งที่ประสงค์จะทำการประกอบการขนส่ง ต้องได้รับอนุญาตจากนายทะเบียนก่อน และต้องไม่ใช้รถผิดประเภทตามที่ขออนุญาตไว้ เว้นแต่จะได้รับอนุญาตจากนายทะเบียน
- 2) ผู้ประกอบการขนส่งจะต้องปฏิบัติให้เป็นไปตามเงื่อนไขที่กำหนดไว้ในใบอนุญาตประกอบการขนส่ง เช่น จำนวนรถที่ใช้ในการขนส่ง ลักษณะ ชนิด ขนาดของรถ และเครื่องหมายของผู้ประกอบการขนส่ง เกณฑ์น้ำหนักบรรทุก
- 3) ผู้ประกอบการขนส่งต้องจัดให้มีสมุดประจำรถ ประวัติผู้ประจำรถ และจัดทำรายงานเกี่ยวกับการขนส่งและอุบัติเหตุที่เกิดจากการขนส่ง
- 4) ผู้ประกอบการขนส่งต้องดูแลป้องกันมิให้ผู้ขับรถปฏิบัติหน้าที่ขับรถขณะที่มีอาการเมาสุราหรือของมึนเมาอย่างอื่น เสพยาเสพติดให้โทษ หรือเสพวัตถุออกฤทธิ์ต่อจิตและประสาท

กฎหมายเกี่ยวกับการควบคุม และกำกับดูแลโรงงานอุตสาหกรรม

- 5) รถที่จะนำมาใช้ในการขนส่งจะต้องมีสภาพมั่นคงแข็งแรงและความปลอดภัยในการใช้งานมีเครื่องอุปกรณ์และส่วนควบครบถ้วนถูกต้อง และมีขนาดตามมาตรฐานที่กำหนดไว้ในกฎกระทรวงหากรถคันใดมีสภาพไม่มั่นคงแข็งแรงหรือมีเครื่องอุปกรณ์หรือส่วนควบไม่ครบถ้วนหรือไม่ถูกต้องตามที่กำหนด เช่น คิว้นดำ พนักงานเจ้าหน้าที่มีอำนาจสั่งระงับใช้ไว้เป็นการชั่วคราวได้
- 6) ผู้ขับรถต้องมีใบอนุญาตขับรถถูกต้องตามชนิดและประเภทของรถที่ตนเองขับ และต้องมีใบอนุญาตขับรถอยู่กับตัวขณะปฏิบัติหน้าที่ ไว้แสดงต่อนายทะเบียนหรือผู้ตรวจการเมื่อขอตรวจ
- 7) ผู้ขับรถต้องแต่งกายสะอาดเรียบร้อยในขณะปฏิบัติหน้าที่ ไม่ขับรถในเวลาที่ย่ำร่างกายหรือจิตใจอ่อนความสามารถ ไม่เสพหรือเมาสุราหรือของมึนเมาอย่างอื่น ยาเสพติด หรือวัตถุออกฤทธิ์ต่อจิตและประสาทขณะปฏิบัติหน้าที่ขับรถ
- 8) ผู้ขับรถต้องไม่ขับรถเกินกว่าจำนวนชั่วโมงที่กฎหมายกำหนด

กฎหมายเกี่ยวกับการควบคุม และกำกับดูแลโรงงานอุตสาหกรรม

โดยสรุป **อุตสาหกรรมการผลิตและการบริการ** เป็นกิจกรรมทางเศรษฐกิจที่สร้างรายได้เป็นอันดับต้นๆ ของประเทศ แต่ทั้งนี้ หากรัฐจำเป็นต้องเข้ามาควบคุมเพื่อให้เกิดความเป็นระเบียบเรียบร้อยในการดำเนินกิจกรรมทางอุตสาหกรรม ทั้งในด้านการทำให้เกิดความปลอดภัยหรือสวัสดิภาพของแรงงาน การป้องกันการเกิดมลภาวะต่อสิ่งแวดล้อม การควบคุมมาตรฐานการประกอบอาชีพในอุตสาหกรรมบริการบางประเภท จึงจำเป็นอย่างยิ่งที่รัฐบาลจะต้องมีมาตรการต่ออุตสาหกรรมโรงงานด้านการผลิตและบริการที่มั่นคง เพื่อให้การประกอบธุรกิจด้านโรงงานเกิดความเรียบร้อยปลอดภัย อันจะทำให้ประเทศชาติมีรายได้เข้าประเทศอย่างต่อเนื่องและยั่งยืน

